

MALLORY

2019 JÚNIUSA
MYSTIC, CONNECTICUT ÁLLAM

Egy június végi szombat reggel nyomtam búcsúpuszt Sam arcára, az életemet megváltoztató hívás pedig a következő hét péntekének délutánján érkezett.

Igazából kétszer hívtak. Felálltam az íróasztal mellől, hogy kertészkedjek kicsit. Emlékszem, a paradicsomok őrült tempóban nőttek, a rózsabokrok vadul virágoztak azon a nyáron. Minden burjánzott. Néha, amikor elakadok egy ötlettel, segít, ha felállok egy kicsit, és belefogok valami másba, valami kétkezi munkát végzek, valami hasznosat, és ilyenkor a gondolatok csomója meglazul és kibomlik, bele a kenyértésztába, a mosogatószer habjába, az összehajtogatott ruhák halmába.

Vagy a zöldségágyás puha, sűrű, agyagos talajába.

Még most is rettegéssel tölt el, ha ránézek arra a földdarabra, és eszembe jut, hogyan térdeltem ott: épp karókat döfködtem a talajba a burjánzó új indáknak, és magamban dúdolgattam,

miközben egy új minta formálódott a fejemben – egy kúszónövény, tiszta, tavaszi zöld árnyalatban, nem túl sötét és nem is túl világos, a remény színe, az anyanövényről kunkorodó, finom hajtások és levelek.

Néhány perccel három előtt felálltam, leporoltam a farmeromat, lehúztam a kesztyűmet, és bementem a házba egy pohár vízért és a vázlatfüzetemért.

Emlékszem, a telefonom a konyhaasztalon feküdt, mert nem vittem ki magammal. Tudják, hogy van ez. Pár percre akartam csak kimenni, hogy gyomláljak kicsit, megöntözsem a paradicsomot és friss levegőt szívjak, de aztán eltérültem, és gyönyörű idő volt, huszónhét fok, és nem olyan párás, mint a nyár későbbi szakaszában. A Mystic folyó felől sós szellő fújt. Turisták ilyenkor tülekednek a felvonóhidon, hogy fagyaltot vegyenek. Odaát az akváriumban a gyerekek visítanak örömben, valahányszor a belugák elsuhannak előttük a plexi túloldalán. Mindenesetre a telefonom ott feküdt a pulton, úgyhogy kézbe vettem, hogy ránézzek, érkeztek-e üzenetek vagy riasztó gyorshírek, gondoltam, talán kicsit belepörgetek, de helyette két nem fogadott hívás várt a Winnipesaukee-táborból.

Ismerik az érzést. Minden szülő ismeri azt az érzést.

Biztos semmi különös, gondolja magában az ember, biztos csak valami lemaradt, kitöltendő papír, vagy jelzés egy átgondolatlan, illetlen beszólás miatt. Talán verekedés, isten ne adja. A gyerekek ebben a korban könnyen összekapnak.

De az ember teste nem ilyen logika szerint működik, igaz? A test az evolúció során a katasztrófákra lett beállítva. A test egyből a legrosszabb forgatókönyvre készül. A gyomrod felfordul, remegő kezed felemeli a telefont. A szíved vadul kalapál a szegycsontod alatt.

Rákoppintasz a visszahívandó számra.

Álságos vidámsággal szól sz bele: *Halló! Itt Mallory Dunne, Sam anyukája. Látom, próbáltak elérni.*

Aztán hallod a pillanatnyi csendet, a rövid sóhajt, ahogy az illető a vonal túlsó végén összeszedi a bátorságát az előtte álló a feladathoz.

Aztán elhangzanak a rettegett szavak:

Mrs. Dunne, attól tartok, rossz hírem van.

Azt hiszem, a teljes háromórás utat sokkos állapotban vezettem végig New Hampshire-ig. *Ne ess pánikba*, mondogattam magamnak újra és újra. *Ez valójában nem történik meg. Ez csak egy film, amit nézel, egy forgatókönyv, amit eljátszol. Tiszta metaverzum!* Bármi legyen is az.

De semmiképp sem valóság.

Nem az igazi fiad, akit a legjobban szeretsz a világon.

Emlékszem, hogy mielőtt elindultam, kiöblítettem a kávéscsészémet, és betettem a mosogatógépbe. Az ember nem hagyhat csak úgy ott egy csésze kávé a konyhapulton, amikor elindul New Hampshire-be, isten tudja, mennyi időre! Feltettem egy kis rúzszt, bár a kezem annyira remegett, hogy úgy néztem ki, mint az influenzszerek, akik az Instagramon túlrajzolják a szájuk körvonalát, hogy nagyobbnak tűnjön. Holmikát hajigáltam egy kis utazótáskába, de aztán eszembe jutott: *Mi van, ha meghal, és én nem érek oda időben, hogy elbúcsúzzak tőle?*

Ledobtam az utazótáskát, és kirohantam a kocsihoz. Egészen Springfieldig jutottam, mire rájöttem, hogy nincs rajtam cipő, így meg kellett állnom egy benzinkútnál, hogy vegyek magamnak egy strandpapucst. Meg benzint. Meg három Kind szeletet, meg egy üveg vizet, mert már az ájulás szélén álltam.

Nem fog meghalni, mondogattam magamnak. Egy tökéletesen egészséges fiú nem hal meg attól, hogy mérges gombát eszik.

Kivéve, ha már túl késő.

Kivéve, ha a szóban forgó fiú nem egy nappal korábban ette meg a szóban forgó gombát, fogadásból, ám elhallgatta ezt a tényt, mert nem akarta, hogy a barátai bajba kerüljenek, ezért az éjszakát és a reggelt a gyengélkedőn töltötte állítólagos gyomorrontással, mivel a védőnőnek fogalma sem volt arról, hogy gombamérgezéssel van dolga.

Kivéve, ha a károsodás már bekövetkezett.

Kivéve, ha csak azért tartják életben, hogy elbúcsúzhassak tőle és engedélyt adhassak a szervei felhasználására.

Engedélyt adhatsz egy gyerek szerveinek felhasználására, ha mérges gombát evett?

Egy Range Rover suhant el mellettem, New York-i rendszámmal. Ránéztem a sebességmérőre, és láttam, hogy csak 102-vel hajtok, mintha nem sietnék sehová, mintha nem lenne vészhelyzet, mintha nem akarnék gyorsajtásért bírságot kapni, vagy ilyesmi.

Beletapostam a gázba.

Nem fog meghalni, szólaltam meg fennhangon.

Az én ragyogó, gyönyörű fiam.

Aki imád focizni ősszel, tavasszal pedig baseballozni.

Akinek a kedvenc étele a pillecukros-csokis keksz.

Aki a múlt héten boogie-boardozott az unokatestvéreivel a nagynénje nyaralójában a Cape-en, és eljátszotta, hogy megtámadta egy cápa. (*Nem vicces*, jegyeztem meg neki, miután kihalásztam a vízből.)

Aki a táborba indulása előtti estén szentjánosbogarakkal töltött meg egy üres lekvárosüveget, és azt magyarázta nekem,

hogy szerinte a fényt a mennyben lakó őseink bocsátják ki, akik így vigyáznak ránk.

Ütni kezdtem a kormányt. Hol voltak tegnap azok a kibaszott szentjánosbogarak?

Amikor elértem White River Junctionot és lekanyarodtam az autópályáról, eleredt az eső. Néhány nagy, kövér csepp, aztán még pár, a következő pillanatban pedig már valóságos monszuneső. Bekapcsoltam az ablaktörlőt. Három másodperc múlva a legmagasabb fokozatra állítottam. A karok vadul csapkodtak a szélvédőn, de még így sem láttam semmit. A lezúduló vízfüggöny kitakarta az utat. Mintha egy vízesésen próbáltam volna átlátni.

Ami ezután következett, igaz történet.

Száguldok az úton a New Hampshire-i erdőségeken át a kórház felé, igaz? Minden másodperc számít. De háromméternyire sem látok magam elé. Úgyhogy meresztem a szemem, még csak nem is pislogok, amikor egy sötét alak bukkan fel előttem, és *bumm!* Nekicsapódik a szélvédőnek, az ablaktörlőknek.

Valószínűleg sikítok, nem tudom biztosan.

Alig tíz centi hosszú ez a szerencsétlen teremtmény, ez a madár. Ide-oda csapódik, tollak kenődnek szét az üvegen, én pedig sírok, sikítok és sírok, könyörgök Istenhez, hogy szabadítsa ki a madarat, mert nem tudok lehúzódni és megállni, oda kell érnem a fiamhoz, mielőtt meghal.

De a szerencsétlen továbbra is ott marad az ablaktörlő alá szorulva, vérrel keni össze a szélvédőmet, majd a vért lemossa az eső. Azt sem tudom megállapítani, milyen madár. Csak vezetek tovább, imádkozom és sírok.